

„TYPHUS”.

Mag ik uw medewerker BRENKMAN (bldz. 1337) verzoeken vlektyphus met den vollen naam aan te geven en de ziekte niet typhus te doopen? Het Engelsche „typhus” heeft reeds veel verwarring gegeven; onze dagbladen ver-
taalden het alle tot voor korten tijd met „typhus”, spraken van typhus-epi-
demie in Polen, typhus te New-York. De Rotterdamsche groote bladen hebben
in den laatsten tijd op mijn verzoek steeds over „vlektyphus” geschreven.
Lezen zij nu in het *Tijdschrift* over typhus, dan komt er weer verwarring;
waarom niet steeds van *vlektyphus* te spreken?

Rotterdam, 6 Maart 1921.

C. H. VAN HERWERDEN.

ONDERWIJS IN SOCIALE GENEESKUNDE.

Met begrijpelijke belangstelling nam ik kennis van het uitvoerige rapport der
commissie over bovengenoemd onderwerp. Met veel instemming zag ik (bldz. 1397)
de meening uitgesproken, dat uitoefening der gewone praktijk een belangrijke
factor is voor den toekomstigen ambtenaar. Het viel mij echter op, dat de
consequentie van die meening vergeefs gezocht wordt, n.l. dat aan de nadere
opleiding alleen deelgenomen behoort te worden door artsen, die reeds een be-
paalden tijd gepraktiseerd hebben. Misschien zou de commissie bereid zijn te
vermelden, of dit een onwillekeurige onduidelijkheid in de redactie dan wel
opzettelijk geschied is.

Amsterdam, 7 Maart 1921.

P. H. VAN EDEN.

DE INHOUD VAN HET TIJDSCHRIFT.

In het laatste omvangrijke nummer van het *Tijdschrift* trof ik aan: één oor-
spronkelijk stuk en één casuïstische mededeeling. Liefhebbers van geschiedenis
der geneeskunde eischen twaalf maal per jaar veel plaats en geld.

Voorts dikke rubrieken „Arts en Samenleving”, „Beroepsbelangen”, „Maat-
schappij-aangelegenheden” enz. enz.

„Van alles wat” is prachtig, maar komt in dit wetenschappelijk tijdschrift de
hedendaagsche wetenschap niet wat erg in het gedrang?

Men zie buitenlandsche tijdschriften.

Utrecht, 6 Maart 1921.

S. A. VAN DER PERK.

BERICHTEN.**BUITENLAND.**

In memoriam Gustav Killian. — De voor ons allen geheel onverwachte
dood van KILLIAN, nauwelijks een half jaar na het heengaan van POLITZER, is de
zwaarste slag, die de wereld der oor- en keelartsen kon treffen. Is met POLITZER
de hoogbejaarde grootmeester der oorheelkunde uit ons midden verdwenen, smar-
telijker en nog meer teleurstellend is het verlies van KILLIAN, den zestigjarige,
van wien nog zoo veel mocht worden verwacht.

Hij behoorde niet tot de grondvesters der laryngologie. Toen hij kwam, stond
het gansche gebouw reeds daar, in al zijn groote lijnen, zooals het op de door CZER-
MAK en TUERCK gelegde fondamente door den geestdriftigen arbeid van heel
een schaar van werkers was opgericht. Toch is het werk van KILLIAN van groote
en heel bijzondere beteekenis geweest. Hij zag de zaken met een ander oog aan
dan ieder ander. Al wat hij aanschouwde, was voor hem een vraagstuk van ver-